

Sygn. akt II PK 303/11

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa M. G.
przeciwko Prokuraturze Okręgowej w W.
o odszkodowanie i zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 marca 2012 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 8 czerwca 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z 8 czerwca 2011 r. Zarzucono naruszenie art. 94³ § 2 k.p. Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które sformułowano w postaci pytania: „czy przy ocenie zaistnienia zachowań noszących znamiona mobbingu, a w szczególności w zakresie oceny uporczywości takich działań ma znaczenie ilość incydentów, ich jednolitość lub różnorodność, konsekwentne ich realizowanie, wprowadzanie kolejnych działań, a w szczególności czy zgodna z doświadczeniem życiowym spójność działań jednej lub kilku osób, ukierunkowana na osiągnięcie określonego celu, nawet jeśli działania te są w części legalne, lub pozornie taką legalność zachowują, gdy działania takie ukierunkowane są pośrednio lub

bezpośrednio na zdezwuowanie pracownika, wyeliminowanie z grona pracowników, stanowią zachowania noszące znamiona mobbingu?".

Wskazano także na potrzebę wykładni art. 94³ § 2 k.p. Wątpliwości, które powinien rozstrzygnąć Sąd Najwyższy dotyczą ustalenia: 1) „czy w świetle art. 94³ § 2 k.p. dla oceny uporczywości działań mobbera istotny jest fakt, iż działania te podejmowane są nieregularnie, w odstępach czasowych wynikających wyłącznie z przyczyn nieobecności pracownika w pracy, przy czym ich intensywność uzależniona jest od formy i możliwości nawiązania kontaktu z pracownikiem, 2) czy w świetle art. 94³ § 2 k.p., biorąc pod uwagi konieczność dokonywania każdorazowej, indywidualnej oceny zachowań mobbera wobec pracownika, odbiór tych zdarzeń w sposób subiektywny przez poszkodowanego pracownika ma wpływ na wypracowanie obiektywnego wzorca ofiary rozsądnej, a w szczególności w aspekcie celu, dla którego regulacja art. 94³ k.p. powstała wprowadzona do porządku prawnego tj. ochrony pracownika jako indywidualnego podmiotu praw, a nie pracowników jako pewnej zbiorowości".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Institucja mobbingu doczekała się licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego, sądów powszechnych i literatury przedmiotu. Przyjmuje się, że badanie i ocena subiektywnych odczuć osoby mobbingowanej, nie może stanowić podstawy do ustalania odpowiedzialności za mobbing. Badanie i ocena subiektywnych odczuć osoby, która uważa, że znęca się nad nią jej przełożony, nie może stanowić podstawy do ustalania odpowiedzialności za mobbing (wyrok SN z 7 maja 2009 r., III PK 2/09, LEX nr 510981). Ocena, czy nastąpiło nękanie i zastraszanie pracownika oraz, czy działania te miały na celu i mogły lub doprowadziły do zaniżonej oceny jego przydatności zawodowej, do jego poniżenia, ośmieszenia, izolacji bądź wyeliminowania z zespołu współpracowników, musi opierać się na obiektywnych kryteriach (wyrok SN z 14 listopada 2008 r., II PK 88/08, OSNP 2010/9-10/114).

W orzecznictwie można znaleźć także wskazówki co do pojęcia uporczywości w rozumieniu art. 94³ k.p. Zgodnie z wyrokiem SA w Katowicach z 15

grudnia 2006 r., III APa 170/05, LEX nr 310407, ocena uporczywości i długotrwałości oddziaływania na pracownika w rozumieniu art. 94³ § 2 k.p. ma charakter zindywidualizowany i musi być odnoszona do każdego, konkretnego przypadku (podobnie SN w wyroku z 17 stycznia 2007 r., I PK 176/06, OSNP 2008/5-6/58).

W tym kontekście skarga nie nadaje się do przyjęcia do rozpoznania. Nie można uznać za spełnione przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. jeśli wnoszący skargę nie uzasadni tego przez wykazanie, iż dotychczasowe orzecznictwo i doktryna prawa nie dają w tym zakresie wystarczającego rozwiązania (postanowienie SN z 27 maja 2010 r., II PK 66/10, niepubl.).

Istotne zagadnienie prawne występuje, gdy wskazywana kwestia prawna ma niemałe znaczenie dla systemu i rozwoju prawa. Chodzi więc nie tylko o określoną staranność i wysiłek w jego zredagowaniu ale przede wszystkim o juredyczne przedstawienie analizy stanu prawnego, orzecznictwa i wynikającego z tego problemu prawnego o takiej wadze, który może być uznany za istotne zagadnienie prawne (postanowienie SN z 15 listopada 2007 r., II PK 159/07, LEX nr 863976). Sąd Najwyższy podkreślał również, że potrzeba wykładni przepisów prawnych jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może być rozumiana jako dążenie do zastąpienia ogólnych klauzul (zwrotów niedookreślonych) przez opis sytuacji wyczerpujących te klauzule (postanowienie SN z 5 listopada 2008 r., III SK 22/08, OSNP 2009/23-24/331).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.